

Sakin Ses Etme Ey Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Kasım 2015

Kırık bir hazne alabildiğine yığılı yürekte
Ne çok bulut, kıdemli hüzün tanecikleri
Büklüm büklüm evrenin kuytuları,
Devingen ruhun hükümlü yalnızlığı
Gıyabında çökük zemin hayli kaygan
Hele ki o bitimsiz öfke
Soludukça çoğu bir o kadar mecalsiz addedilen,
Anlamsız olsa da asılsız enikonu konduramadıkları
Naif bir dokunuş aslanan varsıl gölgelerin hakkaniyet
Adında gölgeledikleri teessüf yüklü zincirin
Son halkasında saklı.

Yükümlü, hüzünlü fazlasıyla ölgün,
Kırık dirayeti göremedikleri o asalet,
Yaşların arasında dökümlü kıvılcımların nezdinde
Ateş alan kuru bir benlik;
Vasıfsız ve asılsız köhne zihniyetlerin depreştirdiği
Sessiz ve kalabalık bir yalnızlık.

Nirengi noktası ta ki o anlamsızlığın
Sızan tortusu:
Külliyen yalan o mesnetsiz ithamlar
Süklüm püklüm hayli devinen gıybet yüklü tahakküm.
Müşfik bir dokunuşta gizli olsa da aşk
Her daim nükseden o saklı telaşta kaçtığım
Derin ağaç kovuğu.

Girizgâhta sakladım pervasızlığı,
Ellerimle dizdim sunduğun itirazları,
Hanidir yoksun hanidir kırgın
Gel, desem de duymadığın bir şarkıyı.
Yana yakıla meylederim bir başıma,
Aşk bu, saklı yüreğin batnında.

Bir gölgesin bir rötüş belki de

Bir imgesin bazense bir yok oluş.
Kırık bir cümlesin ey aşk,
Gizlediğim telaşında saklısın sefil gözyaşı
Belki de bir devrin sona ermiş niyazı.
Bir hüzün bir neşe
Pervasızsın beynelmilel
Anlam veremediğim bir vazgeçiş;
Yine de devinen yüreğin o dipsiz çılgılığı
Hutbemde adın saklı
Reva görmediğin o serzenişte gizledim seni
Gizil tanığı masumiyetin.

Katıksız bir elem benimki
Aşımsın sen vazgeçemediğim
Bir hükümsün bir yok oluş
Dokundukça kader gönül telime:
Titreyen bir yaprak misali
Engibeli gönlün tortususun ey yalnızlık,
Kırık bir haznenin dibine yığıdığım
Sanır mısın ki gönül hicap yüklü,
Aşikâr işte:
Demlendiğim acılarda saklı tefekkürü mizacın
Bir hutbede saklı adın
Kimselerin bilmediği
Sakın ses etme ey yalnızlık.